

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **A. K.**, zast. Mgr. Jiřím Hölblingem, advokátem, se sídlem Zámecké náměstí 24, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) CETIN a.s., IČ 04084063, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, II) A. M., III) V. F. oba zast. Mgr. Bc. Adamem Forstem, advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, IV) K. K., zast. Mgr. Radimem Ševčíkem, advokátem, se sídlem Zámecké náměstí 24, Frýdek-Místek, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2022, č. j. MSK 57067/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2023, č. j. 25 A 102/2022-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků ani osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 7. 2022, č. j. MSK 57067/2022, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dále jen „stavební úřad“) ze dne 3. 2. 2022, č. j. MUFO 40628/2021, kterým podle § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění rozhodném pro nyní posuzovanou věc, a podle § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, bylo vydáno společné povolení pro stavbu s názvem „*Novostavba rodinného domu p. č. XA v k. ú. K. O.*“ na pozemcích p. č. XA a XB v k. ú. K. O. (dále jen „předmětná stavba“).

[2]Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 26. 9. 2023, č. j. 25 A 102/2022-53, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl.

[3]V odůvodnění rozsudku krajský soud nejprve shrnul skutkové okolnosti případu a citoval § 149 odst. 7 správního řádu. Konstatoval, že si žalovaný v souladu s citovaným ustanovením správního řádu řádně vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k jeho vydání. Žalobkyní napadená závazná stanoviska byla potvrzena závazným stanoviskem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, oddělení územního plánování, ze dne 31. 5. 2022, č. j. MSK 62416/2022, dále závazným stanoviskem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, oddělení ochrany ovzduší a integrované prevence, ze dne 18. 5. 2022, č. j. MSK 62570/2022, a závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí ze dne 31. 5. 2022, č. j. MZP/2022/580/693. Krajský soud dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 2 As 34/2009-65, podle něhož mohl závazná stanoviska přezkoumat pouze na základě § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4]K námitce žalobkyně, že umístěním krbové vložky v předmětné stavbě by došlo ke znečištění ovzduší v Chráněné krajinné oblasti Beskydy (dále jen „CHKO Beskydy“), krajský soud uvedl, že přezkoumal vydaná závazná stanoviska dotčených správních orgánů včetně přezkumných závazných stanovisek, přičemž dospěl k závěru, že byla zákonná i věcně správná a jejich vydáním nebyla žalobkyně zkrácena na svých právech. Argumentace v nich obsažená byla zároveň jasná, zřejmá a správná. V posuzovaném případě se jednalo o stacionární zdroj znečištění ovzduší pro jeden krb na tuhá paliva o tepelném výkonu 3 kW, který byl pouze doplňkovým zdrojem vytápění, jelikož primárním zdrojem byla elektrická energie. V posuzované lokalitě navíc nebylo regulováno používání krbů, kamen a krbových vložek, a proto nebylo možné s ohledem na zásadu zákazu diskriminace omezit ani umístění krbu v předmětné stavbě. Krajský soud se proto plně ztotožnil s obsahem zmíněných závazných stanovisek a závěry žalovaného.

[5]Ve vztahu k námitce žalobkyně, že předmětná stavba měla splňovat v budoucnu platné předpisy týkající se energetické náročnosti budov, krajský soud konstatoval, že žadatel v posuzovaném případě podal žádost o společné povolení do 31. 12. 2021 a doložil všechny doklady vyžadované právními předpisy ve znění účinném do zmíněného dne. Požadavek žalobkyně na aplikaci v budoucnu platného právního předpisu byl v rozporu se základními právními zásadami, a tedy neoprávněný. Pokud žalobkyně namítla, že umístěním předmětné stavby došlo k rezignaci na regulativy CHKO Beskydy, krajský soud odkázal na závěry vydaných závazných stanovisek včetně přezkumných závazných stanovisek. Všechna vydaná závazná stanoviska byla zákonná i věcně správná a jejich vydáním nebyla žalobkyně zkrácena na svých právech. Argumentace v nich obsažená byla zároveň jasná, zřejmá a správná. Konkrétně krajský soud uvedl, že předmětná stavba vzhledem ke svému umístění a charakteru nenarušila strukturu zástavby nadměrnou zastavěnou plochou, svým objemem, druhem oplocení či typem a počtem doprovodných staveb a umístěním v terénu. Zároveň byla umístěna v souladu s urbanistickou koncepcí danou územním plánem do zastavěného území obce a nenarušila ani obraz sídla v krajině. Vyhovovala rovněž doporučením Agentury ochrany přírody a krajiny, která ostatně neměla normativní, nýbrž doporučující charakter. Předmětná stavba byla umístěna do zástavby bez jednotného architektonického charakteru. Argumentace žalobkyně o snížení hodnoty její vlastní nemovitosti byla zcela

pokračování

teoretická a konkrétně nepodložená. Pouhý nesouhlas žalobkyně s umístěním předmětné stavby přitom nepostačil pro zamítnutí žádosti stavebníka. Krajský soud se proto plně ztotožnil s obsahem zmíněných závazných stanovisek a závěry žalovaného.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou blanketní kasační stížnost, v níž označila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[7] V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel v zákonné měsíční lhůtě, stěžovatelka namítla, že společné oznámení předmětné stavby podal žadatel dne 4. 8. 2020, nikdy však neměl v úmyslu stavbu realizovat. Žadatel si pouze chtěl zajistit mírnější podmínky pro posouzení energetické náročnosti budovy, a tím i lepší cenu nemovitosti v případě prodeje. K výzvě stavebního úřadu svou žádost nedoplnil, nýbrž předmětné nemovitosti prodal. Krajský soud tak aproboval zjevné obcházení zákona. Podle stěžovatelky je však nutné právní předpisy o energetické náročnosti budov vykládat teleologicky, jelikož v opačném případě by si stavebníci účelově zajistili mírnější podmínky pouhým podáním neodůvodněné žádosti den před účinností nových předpisů. Krajský soud proto měl předmětnou žádost posuzovat podle právních předpisů účinných v okamžiku, kdy byla perfektní, tj. účinných ode dne 1. 1. 2022. Předmětná stavba podle zmíněných právních předpisů nesplňuje podmínky pro zařazení do skupiny B, a proto neměla být povolena.

[8] Podle stěžovatelky vyhodnocení jejích žalobních bodů krajským soudem týkajících se jejího práva na příznivé životní prostředí bylo alibistické. S její argumentací se vypořádal pouze v obecné rovině. Proto stěžovatelka namítla, že ačkoli umístění jednoho izolovaného zdroje znečištění ovzduší zmíněné právo porušovat nemusí, je nutné tento zdroj posuzovat v kontextu okolí předmětné stavby. V současné době totiž všechny tři stavby sousedící s předmětnou stavbou mají mimo jiné topidla na pevná paliva. Zároveň je nutno zohlednit zbývajících šest otopných soustav potenciálně umístěvaných v CHKO Beskydy a v obci Kunčice pod Ondřejníkem a dále deset otopných soustav v obci Čeladná umístěných zhruba 300 m od předmětné stavby a konečně otopnou soustavu stěžovatelky. Vzhledem k uvedenému by bylo ovzduší v lokalitě znečištěno zejména v zimě více než v menším městě.

[9] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem vydaných závazných stanovisek, podle něhož plánovaná stavba zásadně negativně neovlivní stávající urbanistickou kompozici, jelikož původní urbanistickou strukturu setřela výstavba započatá v 60. letech minulého století. Uvedený závěr totiž nepředstavuje ani jednotný přístup stavebního úřadu k umisťování staveb v předmětné lokalitě. Stěžovatelka zdůraznila, že jiný stavební záměr umisťovaný zhruba 500 m od předmětné stavby nebyl stavebním úřadem povolen pro nesoulad s regulativy CHKO Beskydy. Stavební úřad tak porušuje zásadu právní jistoty a předvídatelnosti rozhodování. Podle stěžovatelky je dále zásah do krajinného rázu právní otázkou. Krajský soud však postupoval v rozporu s § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění rozhodném pro nyní posuzovanou věc, a ustálenou judikaturou

Nejvyššího správního soudu. Podle jeho rozsudku ze dne 17. 7. 2008, č. j. 6 As 44/2007-64, totiž platí, že předchozí umístění nevhodných staveb do krajiny neodůvodňuje další zásahy, což se týká zejména pokračování živelné zástavby v dosud nezastavěné krajině.

[10] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s napadeným rozsudkem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[12] Osoby zúčastněné na řízení II) a III) ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvedly, že argumentace stěžovatelky neobsahuje žádná nová tvrzení, s nimiž by se dosud dostatečně nezabýval žalovaný a krajský soud. Ve vztahu k požadavku stěžovatelky na aplikaci v budoucnu platného právního předpisu konstatovaly, že jej nelze akceptovat. Ve stavebním řízení totiž postupovaly v souladu se zákonem a žádost o společné povolení podaly do 31. 12. 2021, přičemž splnily všechny požadavky energetické náročnosti budov kladené tehdy účinnou právní úpravou. Stavební úřad proto po nich ani nemohl požadovat splnění přísnějších podmínek. K námitce stěžovatelky o znečištění ovzduší umístěním krbové vložky odkázaly uvedené osoby zúčastněné na řízení na vydaná závazná stanoviska a namítly, že tato bude sloužit pouze jako doplňkový zdroj vytápění předmětné stavby. Dále poukázaly na závěry krajského soudu a uvedly, že ani sama stěžovatelka není v tomto ohledu nijak omezována. Rovněž ke zmínce stěžovatelky o jiném zamítavém rozhodnutí stavebního úřadu ve věci stavebního záměru odkázaly na závěry vydaných závazných stanovisek a zopakovaly argumentaci krajského soudu. Závěrem uvedly, že cílem stěžovatelky není ochrana jejích subjektivních veřejných práv, nýbrž vyřizování si sousedských sporů prostřednictvím vedení soudního řízení. V této souvislosti odkázaly na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS, podle něhož v posuzovaném případě stěžovatelka pouze zneužívá právo. Navrhly proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, případně zamítl.

[13] Osoby zúčastněné na řízení I) a IV) se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[15] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Podle písm. b) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytrýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

pokračování

[16] Stěžovatelka namítla, že žadatel podal žádost o společné povolení předmětné stavby dne 4. 8. 2020, čímž si sledoval zajistit mírnější podmínky pro posuzování energetické náročnosti budovy podle právních předpisů účinných do dne 31. 12. 2021. Zároveň však nikdy nezamýšlel stavbu realizovat, nýbrž pouze zvýšit její cenu za účelem jejího pozdějšího prodeje. Krajský soud podle stěžovatelky aproboval zjevné obcházení zákona, přičemž správně měl právní předpisy o energetické náročnosti budov vykládat teleologicky. V opačném případě by postačilo den před účinností nové právní úpravy podat blanketní žádost.

[17] Uvedenou námitkou se zabýval již krajský soud v odst. 15 odůvodnění napadeného rozsudku. Správně uvedl, že v případě, kdy žadatel o společné povolení podal příslušnou žádost do dne 31. 12. 2021, oprávněně dokládal průkaz energetické náročnosti předmětné budovy zpracovaný podle vyhlášky č. 264/2020 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2021. Nejvyšší správní soud doplňuje, že v postupu žadatele v posuzovaném případě neshledal ani stěžovatelkou namítanou účelovost. Žádost o společné povolení předmětné stavby totiž podal již dne 4. 8. 2020, tj. téměř rok a půl před nabytím účinnosti nového znění zmíněné vyhlášky. Byť zmíněná žádost neobsahovala všechny právními předpisy vyžadované náležitosti, nelze souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že žadatel o společné povolení požádal již uvedeného dne výlučně proto, aby si zajistil mírnější podmínky pro posuzování energetické náročnosti předmětné budovy, čímž zvýšil cenu později prodaných nemovitostí. Stěžovatelka ostatně toto tvrzení nedoložila ani žádnými konkrétními skutečnostmi, a proto se jedná o pouhou spekulaci.

[18] Jak ostatně stěžovatelce vysvětlil již krajský soud, požadavek na aplikaci v budoucnu platného právního předpisu se vymyká základním právním zásadám. V opačném případě by bylo možné tento argument využít v jakémkoli případě týkajícím se aplikace jakéhokoli právního předpisu. Nadto platí, že ke znakům právního státu a mezi jeho základní principy neoddělitelně patří také zásada právní jistoty, přičemž její nezbytnou součástí je jak předvídatelnost práva, tak i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky. V opačném případě by se správní orgány dopouštěly nepřipustné svévole. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil stěžovatelce, že stavební úřad měl právní předpisy upravující energetickou náročnost budov vyložit teleologicky a na posuzovaný případ aplikovat vyhlášku č. 264/2020 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2022, v důsledku čehož neměla být předmětná stavba zařazena do kategorie B.

[19] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že krajský soud nesprávně posoudil námitku o porušení jejího práva na příznivé životní prostředí pouze obecně a alibisticky. Sama stěžovatelka totiž uvedenou námitku v žalobě proti rozhodnutí žalovaného koncipovala pouze obecně, aniž by tuto ústavněprávní argumentaci jakkoli dále rozvinula. Porušení jejího práva na příznivé životní prostředí podle čl. 35 Listiny základních práv a svobod pak dovozovala zejména ze skutečnosti, že stavební úřad v rámci společného povolení umístil rovněž stacionární zdroj znečištění ovzduší, tj. krbovou vložku na pevná paliva. Uvedenou argumentací se však krajský soud řádně zabýval v odst. 14 odůvodnění napadeného rozsudku (k tomu viz níže).

[20] Stěžovatelka v této souvislosti v kasační stížnosti namítla, že ačkoli umístění jednoho izolovaného zdroje znečištění ovzduší nemusí porušovat její právo na příznivé životní

prostředí, je nutné tento zdroj posuzovat v kontextu okolí předmětné stavby. V něm se totiž nachází několik dalších obdobných otopných soustav včetně její, což zvláště v zimním období zhorší kvalitu ovzduší.

[21] V této souvislosti je nejprve nutno zdůraznit, že stěžovatelka ve své argumentaci nadměrným znečištěním ovzduší brala do úvahy rovněž stacionární zdroje znečištění (konkrétně otopné soustavy na pevná paliva), která podle její domněnky budou potenciálně umístěny v dalších stavebních záměrech. Z uvedených skutečností stěžovatelka dovozuje, že kdyby všechny stavby nacházející se v okolí předmětné stavby disponovaly obdobnou krbovou vložkou, dojde k porušení jejího práva na příznivé životní prostředí. Již krajský soud však stěžovatelce v odst. 14 odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, že v posuzovaném případě krbová vložka umístěná v předmětné stavbě má sloužit jako doplňkový zdroj topení. Zároveň správně odkázal na závěry vydaných závazných stanovisek příslušných správních orgánů, podle nichž za uvedených okolností, není-li v dané lokalitě umístování stacionárních zdrojů znečištění ovzduší včetně stěžovatelčiny stavby omezováno, nelze bez dalšího jeho umístění v předmětné stavbě zakázat. Ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti i žalobě poukazovala na ostatní stacionární zdroje znečištění, které dosud umístěny nebyly, jelikož měly být součástí teprve připravovaných stavebních záměrů v okolí předmětné stavby. Za takových okolností však stavební úřad postupoval správně, pokud zvážil okolí předmětné stavby pouze ve vztahu k již umístěným stacionárním zdrojům znečištění, aniž by bral do úvahy případné další zdroje, které by potenciálně mohly být umístěny v budoucích stavebních záměrech. Ani uvedené námitce stěžovatelky proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[22] Stěžovatelka konečně namítla, že nesouhlasí se závěrem vydaných závazných stanovisek, podle nichž předmětná stavba zásadně negativně neovlivní stávající urbanistickou kompozici, jelikož původní urbanistickou strukturu setřela výstavba započatá v 60. letech minulého století. Podle stěžovatelky totiž předchází umístění nevhodných staveb do krajiny neodůvodňuje další zásahy, což se týká zejména pokračování živelné zástavby v dosud nezastavěné krajině. Zároveň poukázala na jiný stavební záměr vzdálený od předmětné stavby zhruba 500 m, který stavební úřad nepovolil pro rozpor s regulativy CHKO Beskydy, čímž porušil zásadu právní jistoty a předvídatelnosti rozhodování.

[23] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007-191, publ. pod č. 2479/2012 Sb. NSS, konstatoval, že „změny ve využití území v průběhu času, včetně nejrozličnějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivci jim a priori nemá právo bránit. Zvláště v urbanizovaných oblastech může být nová výstavba zcela přirozeným a logickým způsobem využití určitého ještě nezastavěného území. Dotyčná osoba však má právo požadovat, aby se tyto změny děly způsobem co nejvíce zohledňujícím dotčené legitimní zájmy a zákonná hlediska. V projednávané věci to konkrétně znamená, že vlastníci dotčených nemovitostí nemají právo bez dalšího bránit budování nové zástavby a jsou povinni mimo jiné strpět, že tato zástavba v určité míře pozmění ráz lokality, v níž žijí včetně toho, že se jim např. zhorší výhled do krajiny či zeleň. Mají však právo požadovat, aby nová zástavba zasáhla do krajiny a prostředí, v němž bude umístěna, co nejšetrnějším rozumně proveditelným způsobem.“ Krajský soud již v odst. 16 odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že předmětná stavba je v souladu s urbanistickou koncepcí danou územním plánem umístována do zastavěného území obce, přičemž nenarušuje obraz sídla v krajině. Poukázal přitom na závěry vydaných závazných stanovisek, podle nichž předmětná stavba zásadně negativně neovlivní stávající

pokračování

urbanistickou kompozici, jelikož původní urbanistickou strukturu setřela výstavba započatá v 60. letech minulého století. Rovněž zdůraznil, že architektonické požadavky Agentury ochrany přírody a krajiny na stavební činnost nemají normativní, nýbrž pouze doporučující charakter. Předmětná stavba však podle vydaných závazných stanovisek splňuje všechny požadavky na její umístění do III. zóny ochrany CHKO Beskydy.

[24] Stěžovatelka v kasační stížnosti brojila proti výše uvedenému zejména námitkou, že s ohledem na živelnou výstavbu v posuzované lokalitě realizovanou v minulém století nelze bez dalšího připustit další nepřiměřený zásah do krajinného rázu. V této souvislosti však Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že zmínka o živelné výstavbě v posuzovaném území se vztahuje zejména k případnému zásahu do jeho urbanistické kompozice, která podle vydaných závazných stanovisek prakticky neexistuje. Jak však konstatoval již krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, předmětná stavba podle vydaných závazných stanovisek splňuje všechny podmínky pro její umístění, přičemž nebude nepřiměřeně zasažen ani krajinný ráz lokality. Stěžovatelka ostatně tuto skutečnost, tj. negativní zásah do krajinného rázu, dovozovala zejména na základě závěru o setření urbanistické kompozice předchozí živelnou zástavbou. Nic konkrétního však neuvedla, pokud jde o tvrzenou nepřiměřenost zásahu do místního krajinného rázu umístěním předmětné stavby. Jinak řečeno, stěžovatelka pouze namítla, že předchozí výstavbou v území nelze bez dalšího odůvodnit další nepřiměřenou výstavbu, již však nevysvětlila, z jakých konkrétních důvodů předmětná stavba nepřiměřeně zasahuje do krajinného rázu a které jeho prvky narušuje. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil stěžovatelce, že krajský soud neposoudil zásah do krajinného rázu umístěním předmětné stavby řádně.

[25] Nelze zároveň souhlasit se stěžovatelkou, že stavební úřad v posuzovaném případě porušil zásady právní jistoty a předvídatelnosti rozhodování, pokud jiný stavební záměr nepovolil pro rozpor s regulativy CHKO Beskydy. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že každý stavební záměr musí být posuzován v souladu s právními předpisy individuálně a podle konkrétních kritérií, které se na daný záměr vztahují, a jeho konkrétních parametrů jako jsou umístění a charakter stavby, celková zastavěnost plochy, její objem či umístění v terénu apod. Pro posouzení nyní řešeného stavebního záměru pak byly rozhodné pouze skutečnosti a předpoklady, které se jej přímo týkaly. Jinak řečeno, pro stavební úřad nebyl podstatný jiný stavební záměr, byť rovněž v CHKO Beskydy, který měl vlastní konkrétní parametry a podmínky. Stěžovatelka ostatně neuvedla, v čem si měly být oba stavební záměry podobné, případně na základě jakých hledisek nebyl stavebním úřadem povolen zmíněný stavební záměr vzdálený od předmětné stavby zhruba 500 m. Nejvyšší správní soud proto s důrazem na individualnost každého jednotlivého případu konstatuje, že ani uvedené námitce stěžovatelky nepřisvědčil.

[26] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud posoudil všechny sporné právní otázky správně a při posuzování věci vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[28] Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a procesně úspěšnému žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Osoby zúčastněné na řízení mají v souladu s § 60 odst. 5 a § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení o kasační stížnosti, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jim může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace ovšem v posuzované věci nenastala. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že ani osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu